

Arrest

nr. 179 338 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar vader, B. T., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 18 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen respectievelijk de eerste en tweede bestreden beslissingen en luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op

21.01.2016 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 29.09.1968

Geboorteplaats: Cabinda

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis §2,4° bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van B. T.geboren te Kundi op 16.10.1995 van Nederlandse nationaliteit. Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: verklaring van betrokkene afgelegd op de Congolese Ambassade dat hij het in het buitenland geen eigendommen of inkomen heeft dd 22.02.2016, loonfiche start people van zichzelf voor de periode van 16.07.2015 tot 17.07.2015, arbeidsreglement voor uitzendkrachten, overeenkomsten voor uitzendkrachten/bedienden bij Start People voor de referentiepersoon, voor de periode 07.04.2015 tot 30.12.2015, overschrijvingen van de referentiepersoon via Bpost, ontvangstbewijs van Progress Lawyers Antwerpen dd 09.12.2015, ontvangstbewijzen van de huur die betaald werd door de referentiepersoon, huurcontract van de woonst, betaling DNA test door de referentiepersoon dd 03.09.2015.

Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Hiervan heeft betrokkene geen enkel bewijs voorgelegd. Betrokkene verblijft overeenkomstig zijn eigen verklaringen reeds sinds eind jaren 90 in Europa, afwisselend in Nederland, Frankrijk en België. Hij heeft ettelijke procedures geprobeerd om verblijfsrecht in Nederland en Frankrijk te bekomen en heeft kennelijk de bevelen om het land te verlaten (en bij uitbreiding Schengen) keer op keer genegeerd. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijf zou kunnen ontleen aan (illegaal) verblijf in verschillende EU-landen door een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf op die manier creëerde. In elk geval blijkt nergens dat hij al die tijd ten laste is geweest van zijn zoon, wel integendeel. Zijn zoon was bij aankomst in België nog minderjarig. De verklaring afgelegd op de Congolese Ambassade door de betrokkene dd 22.02.2016 dat hij in het land van herkomst niet over eigendommen of inkomsten beschikte is een verklaring op eer en werd niet getoetst door de lokale overheden aan de werkelijke situatie. Het is trouwens in tegenstrijd met zijn asielrelaas, dat weliswaar voor een groot deel als niet geloofwaardig door het CGVS werd weerhouden, waarin hij verklaarde dat zijn moeder eigenares was van een plantage en hij terug is geweest om die over te nemen, zodat het inkomen van zijn familie in Kinshasa zou gevrijwaard zijn. Dat getuigt er allerminst van dat betrokkene onvermogen zou zijn in het land van origine.

De bewijzen van overschrijvingen van kleine bedragen aan betrokkene door de referentiepersoon, alsook de bewijzen dat zij de huur betaalt voor de gemeenschappelijke woning in België, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Omwille van het geheel deze opmerkingen kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40 §2,4° van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan. Het verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het kopje van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel. Uit het middel blijkt dat ook de schending wordt aangevoerd van de formele motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, de hoorplicht.

Het enige middel luidt:

"Verzoeker zijn aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

*Reden van de beslissing:
(...)*

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken:

a) Aangaande het inkomen van verzoeker

De bestreden beslissing stelt niets over het inkomen van de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden t.o.v. verwerende partij!

Verwerende partij haalt zelf aan dat verzoeker verschillende documenten indiende.

Dat zijn referentiepersoon er alles aan gedaan heeft om een stabiel inkomen te hebben. Verzoeker bewijst dit ook aan de hand van zijn documenten.

Verwerende partij onderzoekt dit niet eens alvorens zij een beslissing neemt. Zij legt het gewoon naast zich neer.

Dat dit onaanvaardbaar is!

Dat uit de motivering zelf blijkt dat er geen onderzoek werd uitgevoerd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 21.01.2016 en legde een aantal loonfiches voor van de referentiepersoon. Verzoeker legde ook nog arbeidscontracten neer, alsook bewijzen van al de kosten die zij hebben om te kunnen aantonen dat zijn referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikte om hem en verzoeker te kunnen onderhouden.

Dat verzoeker steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft gedaan.

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om dit niet na te gaan!

Dat de referentiepersoon tot op heden werkt.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde loonfiches niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft en geen onderzoek voert naar de actuele situatie.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit dan ook flagrant onredelijk is van verwerende partij!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij om het dossier van verzoeker grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Dat het onredelijk is van verwerende partij om op geen enkele wijze rekening te houden met het inkomen van verzoeker! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat verwerende partij de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met het geheel van elementen! De referentiepersoon heeft steeds het nodige gedaan om een inkomen te verzekeren.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, zouden zij tot een andere conclusie gekomen zijn in het dossier.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ondanks het feit dat ieder dossier individueel en grondig onderzocht dient te worden, dit hier niet gebeurd is .

b) Aangaande de plantage in Kinshasa

Dat verzoeker het onredelijk en onwettelijk acht dat verwerende partij zijn asielrelaas in deze beslissing opwerpt.

Verwerende partij zegt het zelf in haar beslissing dat zijn asielrelaas tijdens zijn asielprocedure als ongeloofwaardig werd beschouwd.

Om dit dan nu op te werpen als motivering om de verklaring die verzoeker op eer deed te weerleggen is flagrant onredelijk en onzorgvuldig.

Hoe kan men een verklaring die men eerst als ongeloofwaardig aannam en waardoor ook zijn asiel werd geweigerd nu in deze procedure opwerpen om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst wel over inkomsten zou beschikken.

Dit is trouwens ook flagrant onwaar. Als verzoeker effectief een plantage zou runnen in Kinshasa is dit sowieso niet te rijmen met een dergelijk lang verblijf in Europa en het feit dat hij zich op elke mogelijk manier heeft aangepast en geïntegreerd om hier in veiligheid samen met zijn familie te kunnen verblijven.

Dat dit onzorgvuldig is van verwerende partij om dit op te werpen zonder enig grondig onderzoek gevoerd te hebben!

Het getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier grondig te onderzoeken!

Dit is onaanvaardbaar en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant!

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet aangezien verwerende partij meent dat er geen reële kans zou zijn op tewerkstelling.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij de tewerkstellingen van zijn referentiepersoon of het al dan niet hebben van de plantage in Kinshasa hebben kunnen toelichten.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over de beslissing en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Verzoeker is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in het nemen van haar beslissing.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring, zelfs zijn zoon is hier die voor hem zorgt en die voor hem een onderkomen heeft.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na ze grondig te onderzoeken!

Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoeker aanhaalt niet voldoen.

Waarom volstaan deze bewijzen niet?! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel door het louter stellen dat deze elementen onvoldoende zouden zijn.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker en bijgevolg ook zijn blijk van integratie.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie (die bewezen wordt door verschillende stukken) niet zou volstaan.

Men was immers steeds op de hoogte van het adres van verzoeker, maar heeft op geen enkel ogenblik enige actie ondernomen om bijkomende informatie op te vragen.

Dit is flagrant onzorgvuldig!

Doch, in de bestreden beslissing faalt men erin rekening te houden met AL deze elementen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden of verwerende partij zijn dossier grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht heeft.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Verwerende partij schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Bovendien schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België, hier een leven heeft opgebouwd in België samen met zijn zoon, hier een onderkomen heeft en iemand die hem kan onderhouden wat hij in zijn land van herkomst niet heeft.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld, geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd en bovendien onredelijk tot zijn besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de feitelijke: de verzoekende partij toont niet aan dat er al in het herkomstland een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haarzelf en de referentiepersoon, haar zoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend. De verzoekende partij bewijst niet dat zij voor haar aankomst in België ten laste was van haar zoon. De tweede bestreden beslissing vermeldt de toepassing van artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet en meldt dat de verzoekende partij geen legaal verblijf heeft in België. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dient verzoekende partij ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk haar Nederlandse zoon.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt

om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat zij bewijzen bijbracht van de inkomsten van de referentiepersoon en de kosten en dat zij aantoonde dat deze voldoende inkomsten heeft om de verzoekende partij te onderhouden, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Er kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en zoals gesteld naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst of van verblijf tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam. De verzoekende partij kan dus niet worden bijgetreden.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat het determinerende motief de vaststelling is dat de verzoekende partij bij haar aanvraag geen enkel bewijs toevoegde betreffende het ten laste zijn van haar zoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende voor haar komst naar België. Zij legde een verklaring op eer voor dat zij niet in het bezit is van een bouwgrond of een huis in Congo en dat zij geen enkel inkomen had vanuit Congo. Zoals de bestreden beslissing stelt bewijst dergelijke verklaring niet dat zij voor de komst naar België ten laste was van haar zoon. De motieven van de eerste bestreden beslissing vinden derhalve steun in het administratief dossier.

In de mate dat de verzoekende partij in haar middel onder de letter a) een betoog er op nahoudt dat niets wordt gesteld over het inkomen van de referentiepersoon is dit ganse betoog onder a) irrelevant nu dit niets wijzigt aan de vaststelling dat geen bewijs wordt voorgelegd dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon voor haar komst naar België, vereiste voorzien in artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij niet in te gaan op de overige wettelijke vereisten, zoals de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en diende de verwerende partij deze niet te onderzoeken. Het ganse onderdeel onder a) van het middel is niet dienstig. Door dergelijk betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of het gelijkheidsbeginsel zou schenden.

In een tweede onderdeel bekritiseert de verzoekende partij het motief van de eerste bestreden beslissing dat stelt: *“In elk geval blijkt nergens dat hij al die tijd ten laste is geweest van zijn zoon, wel integendeel. Zijn zoon was bij aankomst in België nog minderjarig. De verklaring afgelegd op de Congolese Ambassade door de betrokkene dd 22.02.2016 dat hij in het land van herkomst niet over eigendommen of inkomsten beschikte is een verklaring op eer en werd*

niet getoetst door de lokale overheden aan de werkelijke situatie. Het is trouwens in tegenstrijd met zijn asielrelaas, dat weliswaar voor een groot deel als niet geloofwaardig door het CGVS werd weerhouden, waarin hij verklaarde dat zijn moeder eigenares was van een plantage en hij terug is geweest om die over te nemen, zodat het inkomen van zijn familie in Kinshasa zou gevrijwaard zijn. Dat getuigt er allerminst van dat betrokkene onvermogen zou zijn in het land van origine."

Waar de verzoekende partij enkel de bestreden beslissing bekritiseert in de mate dat deze stelt dat de verklaring op eer wordt tegengesproken door de vroegere verklaringen van de verzoekende partij in het asielrelaas namelijk dat diens moeder eigenares was van een plantage en de verzoekende partij terugkeerde om deze over te nemen, gaat haar betoog voorbij aan de vaststelling in het motief dat een verklaring op eer, zoals in casu, niet werd getoetst door de lokale overheden aan de werkelijke situatie. Dit is afdoend. De beschouwingen met betrekking tot het overnemen van de plantage zijn overtuigend. Kritiek gericht tegen een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij bekritiseert in het onderdeel onder b) de tweede bestreden beslissing en stelt dat zij had moeten worden gehoord.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Er dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij verzuimt in haar verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad wordt door het feit dat zij in casu niet mondeling werd gehoord door de verwerende partij. De verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zou aangebracht hebben, derwijze dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden, gelet op het gegeven dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij geen legaal verblijf heeft, motief dat in casu niet wordt weerlegd. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij had kunnen weten dat bij de afwijzing van haar aanvraag gezinshereniging zij had kunnen weten dat haar legaal verblijf verstreken was en zij bij haar aanvraag elementen ter kennis van de verwerende partij had kunnen brengen van aard om de tweede bestreden beslissing. Vastgesteld wordt dat dergelijke elementen evenmin in het middel worden aangebracht. De verzoekende partij toont niet aan dat de duur van haar verblijf al hier, haar leeftijd, haar gezondheid en gezins- en economische situatie, haar opgebouwd leven in België, haar integratie van die aard zijn dat de verwerende partij door deze elementen geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen gegeven hebben. Zich omringen met een Belgische vriendenkring, de zorg die de verzoekende partij krijgt van haar zoon die voor haar een onderkomen heeft belet de verwerende partij niet om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven bij gebreke aan legaal verblijf in België. Dergelijke elementen maken niet dat de verzoekende partij, wenst zij een legaal verblijf te verkrijgen, zoals in casu door middel van het indienen van een aanvraag gezinshereniging, dat zij dient te voldoen aan de wettelijke vereiste, zoals onder meer aan artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Integendeel met de beweringen in het middel zijn de motieven van de afwijzing van de aanvraag duidelijk: de verzoekende partij toont niet aan dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het verleden voor haar komst naar België en slaagt de verzoekende partij er niet in om dit correct motief dat afdoende is te weerleggen. Evenmin weerlegt de verzoekende partij de vaststelling dat haar legaal verblijf is verstreken. Blijk geven van integratie vermag deze motieven niet te weerleggen.

Voorts is het de Raad een raadsel hoe het op de hoogte zijn van het adres van de verzoekende partij en geen actie ondernomen te hebben om bijkomende informatie te vragen aangaande de integratie van de verzoekende partij zou kunnen leiden in casu tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en waarom een integratie zou volstaan om te vermijden dat de bestreden beslissingen zouden worden genomen. De relevantie van deze elementen ontgaat de Raad.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat de verwerende partij meent dat er geen reële kans op tewerkstelling zou zijn,

kan dit motief geenszins in de bestreden beslissingen worden teruggevonden. Het is de Raad een raadsel waarop de verzoekende partij zich steunt om dit te beweren.

De verwijzing naar arrest nr. 120 763 is niet dienstig nu in dat geval geen rekening was gehouden met een stuk aangaande de stabiliteit van een relatie terwijl dit stuk dienstig kon aangewend worden in het kader van de bewijsvorming van de duur van de relatie. De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 is evenmin dienstig nu in dit arrest geoordeeld werd over een aanvraag die zich steunde op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont in casu niet aan welke dienstige stukken niet werden beoordeeld door de verwerende partij gelet op het determinerend motief van de bestreden beslissingen. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij niet de kans kreeg haar aanvraag te vervolledigen tot aan het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering dat in andere zaken anders wordt gehandeld maar toont haar beweringen niet in concreto aan.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Samen met de verwerende partij dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN